

عنوان مقاله:

بررسی نقادانه کفر فطری از نظر صدرالمتألهین

محل انتشار:

مجله فلسفه و کلام اسلامی، دوره 53، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

سپیده شفیعی - کارشناسی ارشد فلسفه و کلام اسلامی دانشگاه اصفهان

جنان ایزدی - استاد یار گروه فلسفه و کلام اسلامی دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

صدرا در تقسیم اشقیاء و کفار، از گروهی با نام کافر فطری یاد می کند که مقصود، وجود داعیه کفر در فطرت اولیه برخی نفوس است. کفر فطری با برخی دیدگاه های فلسفی صدرا و آموزه های دینی هم چون فطرت الهی انسان در قرآن، جبر و اختیار و وحدت نوعی انسان در بدو خلقت متعارض است؛ اما با بررسی آثار صدرا متوجه می شویم که: داعیه کفر بدون ضمیمه قدرت موجب کفر نمی شود و محذور جبر پیش نمی آید. میل به کفر با فطرت الهی و لوازم آن از جمله شوق به خیر محض، منافاتی ندارد زیرا وجود انسان مجموعه ای از امیال متضاد است. تفاوت آدمیان در فطرت اولی در عین وحدت نوعی اولاً با توجه به تفکیک مراتب فطرت قابل جمع است و ثانیاً صرف استعدادهای متفاوت، موجب تفاوت در ذات نمی شود بلکه فعلیت این قوه و استعدادها، تغییر و تمایز نوع را به دنبال دارد.

کلمات کلیدی:

داعیه کفر، شقاوت، فطرت الهی، فطرت اولی، کفر فطری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1889038>

